

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 538. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708759642704/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

og jeg beder Dem tro, hvad jeg her ganske uvilkaarligt kommer til at sige Dem iaften .... det er alt andet end Stolthed eller Storsnudethed, der taler ud af mig. Det kunde maaske lyde saadan. Men jeg sidder her glad og taknemmelig, fordi jeg ligesom er undsluppen en Fare. Hvis Folk forkaster Ulf's og min Digtning, saa forkaster de dog ikke Poesien deri – *den* bliver tilovers for os begge to at tære paa, og den vil paa en eller anden Maade vende tilbage og knytte Baandet mellem vore Bestræbelser og Folks Modtagelighed. Iaften er »man« ikke modtagelig – af de eller de Grunde; men en anden Gang, paa anden Tid, maaske paa andet Sted, vil man ikke stille sig saa kølig ..... allenfals har jeg Lov at tro det, ligesom jeg nu har Lov til at vedblive med at holde af dem – dem dernede, der uden selv at vide det har gjort mig ydmyg og beskeden og taknemmelig – i Stedet for at jeg kunde sidde her ør i Hovedet, en Fandens Karl, dum – dummere end jeg var kommen!

Og Gerhard lo stille hen for sig .... og saa blev hans Haand grebet af Instruktøren. De trykkede tavst hinandens Hænder. De følte, at de var Venner – fra dette Øjeblik af – fra Opholdet i Konferensraad Brynjulfsens Forbryder-Skab.

Tæppet faldt under svag Hyssen – Tavshed – og saa tog man fat paa Mellemaktspassieren dernede. Gerhard gik rolig ud i Kulissen. Ingen Brandmand bød ham paa Øl, Skuespillerne veg ham Vejen; de havde paa engang saa travlt indbyrdes – eller de satte dette Kulisse-Smil op, anstrengt, nervøst .... han nikkede venligt til dem og gik ind paa Scenen, hvor Regissøren susede ham forbi; alle havde travlt og alle var slappe, kunde han mærke.

Han traadte hen til Kighullet i Tæppet – saa' ud, om han kunde skelne nogle Ansigter – og det gav et lille Sæt i ham. Dér, paa en af de forreste Rækker i andet Parket, bøjede et blond Hoved sig frem og syntes at studere Theaterprogrammet opmærksomt. Det maatte være Edith – men hun saa' ikke op. Han søgte ikke efter andre Ansigter – følte kun den varme Luft og Lugt af Sminke, Støv, Gas .... blev halvt revet overende af en Maskinkarl med et Sætstrykke – krydsede sig frem mod Baggrunden og steg op ad

Trappen til Foyergangen. Det var som om ingen saa' ham, ingen havde Brug for ham. Meget rimeligt! tænkte han smilende.

Han vedblev at gaa frem og tilbage i Foyergangen – var langt borte fra Theatret og Stykket og dets Skæbne. Og imidlertid fuldbyrdedes dets Skæbne i den sidste Akt. Han var afgjort klar over Situationen – læste sig den til paa de Personer, der løb eller slentrede ham forbi. Hvorfor i Grunden blive her og tage den sidste Overhaling med? tænkte han. Kan være at det er »sundt« ..... kan være at det blot ødelægger, hvad der for *mig* er opbygget iaften! Og han fik fat i sit Overtøj – og følte sig ubeskrivelig lettet, da Theatrets Bagdør faldt i efter ham.

Han stod ude i den friske, rene Luft ... og det var Maaneskin. Det havde han ganske glemt.

Ah! sagde han og drog Vejret dybt, dybt.

Til Jordans Flod – til det hellige Land! Hvor ligger det mon? .....

III

Han gik igennem Gammelholms Kvarteret, standsede i Havnegade ligeoverfor Knippelsbro; havde for sig dette Stykke »gamle« By, der smelter sammen med den nyere Bys Liv langs Kaierne – de store engelske Dampere og den hjemlige Fragtfart; det Stykke København, der ikke forsvinder – for saa maatte vi selv forsvinde med vort nationale Mærke, Handelen, Skibsfarten, Udførsel af Landbruget, Omsætningen. Nu var her stille; kun Lyd af en vagt-havende Toldmands Skridt – og en dæmpet Brummen ombord fra de indskibede Stude. Gerhard lyttede til Kreaturenes ejendommelige beroligende Sprog – og han mønstrede de langs Bolværket i Rækker opstillede Smørfustager – lod saa Blikket flakke over paa »Finlappersiden« tværs over Vandet – hvor de gammel-dags Gavle trekantede sig op imod den maanelyse Luft. Et rødligt Lys fra en af Matrosskænkestuerne – og de muntre Toner fra en Gige eller Harmonika .... og Alt blev stille, en Dør lukkedes. En forsinket Færgebaad skar langsomt med sin mørke Skygge over